

Αγαπητέ μου Κύπριε αγνοούμενε, (Μ.Σιδέρη)

/ Γενικά

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΝΝΑ ΤΗΣ ΜΑΡΩΣ ΤΗΣ ΣΙΔΕΡΗ

Αισθάνομαι την ανάγκη να σου γράψω ένα γράμμα που ποτέ δε θα λάβεις, μα που πρέπει να φύγει από τα χέρια μου κι από το μυαλό μου. Δεν ξέρω το όνομά σου, δεν έχω ακούσει ποτέ τη φωνή σου και το πρόσωπό σου ζωγραφίζεται στο κεφάλι μου με μοναδικό ζωγράφο τη φαντασία. Δεν ξέρω την ηλικία σου, τα όνειρά σου, την οικογενειακή σου κατάσταση, ούτε το ήθος σου. Όλα αυτά τα συμπεραίνω από την τωρινή σου ιδιότητα: Για να ανήκεις σ' εκείνους που αγνοούνται για χάρη μιας πατρίδας, πρέπει να είσαι νέος, να έχεις όνειρα, να αγαπάς κάποιους ανθρώπους για τους οποίους ήσουν έτοιμος να δώσεις τη ζωή σου. Για να αγαπάς ως τη θυσία, πρέπει να έχεις ήθος, αξιοπρέπεια και υπερηφάνεια, ό,τι δηλαδή χρειάζεται ο πλανήτης μας τούτες τις ώρες.

Όλα αυτά τα συμπεράσματα με πιέζουν να γράψω σ' έναν άγνωστο που μου είναι γνωστός μέσα από την απουσία του. Θα ήθελα να σου εξηγήσω όλα αυτά που συμβαίνουν σήμερα, αλλά η εξήγηση είναι μια διαδικασία ορθού λόγου, και δεν χωρά σε παραλογισμούς. Το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι μάλλον ο αγώνας -στη δύνη του οποίου εσύ χάθηκες- έχει αλλάξει μορφή: Οι συμπατριώτες σου κι εμείς μαζί τους, δεν καλούμαστε πια να πολεμήσουμε το άδικο, αλλά το παρανοϊκό. Μια χούφτα ανθρώπων πασχίζει να επιβιώσει σε έναν κόσμο χωρίς αισθήματα, ιδανικά και αξίες, σ' ένα κόσμο που ο άνθρωπος επιβιώνει ως άνθρωπος όσο συμπεριφέρεται σαν αριθμός. Για να σου το πω πιο απλά, για τους ηγέτες του πλανήτη, αυτούς που σπούδασαν απ' το Κουμάσι της Γκάνα ως τη Γενεύη, από το Περού ως τη Φιλαδέλφεια των Η.Π.Α. και κάθισαν στα θρανία του Yale και της Οξφόρδης, για όλους αυτούς εσύ δεν υπάρχεις. Γι' αυτούς που έργο

τους είναι η οργάνωση Εθνών ενωμένων, δεν είχες υπάρξει ποτέ, δεν περιλαμβάνεσαι στα σχέδιά τους και το ότι αγνοείται η τύχη σου έχει γι' αυτούς λιγότερη σημασία από την εξαφάνιση του κόνδορα! Η περίπτωση σου τους αφορά μόνο φιλολογικά, ταιριάζεις μόνο σε μια φιλική συνάθροιση, είσαι όπλο για τον εντυπωσιασμό ενός πλήθους, για μια ακαδημαϊκή συζήτηση, η το απαραίτητο συνοδευτικό για το τσάι του καφέ. Τίτλικες ευγένειες υποκριτική Ραχ

Universalis που ονειρεύονται.

Ποιος ξέρει; Ίσως εσύ μέσα στη σοφία που συνοδεύει τον πόνο, να τα ήξερες όλα αυτά απ' την πρώτη στιγμή και να μην περίμενες ποτέ τη δικαίωσή σου. Ίσως να είχες ξεγράψει απ' την αρχή την πιθανότητα να επιστρέψεις κάποτε ζωντανός στο σπίτι σου ή να ενταφιαστείς στο δικό σου προσωπικό τάφο. Ίσως να μην περίμενες ποτέ μια αγκαλιά από τη μάνα σου ή ένα μπουκέτο λουλούδια στο μνήμα σου από εκείνο το κορίτσι που αγαπούσες πριν χαθείς. Εγώ όμως φίλε δεν είμαι τόσο σοφή και ήλπιζα ότι οι άνθρωποι νοιάζονται για τους ανθρώπους, ζωντανούς ή νεκρούς. Πίστευα πως ανεξάρτητα από λύσεις και σχεδιασμούς, το να αγνοείται η τύχη σου σαράντα χρόνια μετά την εισβολή, αποτελεί έγκλημα που δεν παραγράφεται.

Μπορείς, αν θέλεις, να γελάσεις με την αφέλειά μου, αλλά σε παρακαλώ μη μου θυμώσεις. Θα μπορούσα να δικαιολογηθώ, λέγοντάς σου ότι όταν εσύ χάθηκες, εγώ ήμουν αγέννητη, ή αν είχα γεννηθεί φορούσα ακόμα πάνες. Όταν η πατρίδα σου μοιράστηκε στα δύο, εγώ δεν υπήρχα κι αν υπήρχα έκλαιγα για ένα παιχνίδι και τη στιγμή που εσύ χανόσουν- ποιος ξέρει πως, ποιος ξέρει που; -εγώ κοιμόμουν ξέγνοιαστη. Είναι αρκετό;

Μάλλον όχι, διαφορετικά δε θα ένοιωθα τούτο το σφίξιμο στο στομάχι. Η αλήθεια είναι πως ντρέπομαι για τον τρόπο που σε αγνοούν οι ταγοί της Ανθρωπότητας. Ντρέπομαι που ξέρω ότι η ζωή μας θα συνεχίσει με την ίδια απάθεια στο δράμα σου. Οι ηγέτες μου θα κοιμηθούν ήσυχoi ότι έπραξαν το σωστό ή θα σε χρησιμοποιήσουν για μερικά ακόμη χρόνια σαν δόκανο στο κυνήγι ψηφοφόρων ή εντυπώσεων. Εσύ θα έχεις γεννηθεί μόνο για όσους σου είχαν σφίξει κάποτε το χέρι και μόνο εάν οι γονείς σου ζουν ακόμα η αναφορά στο όνομά σου θα

συνοδεύεται από αναφιλητά. Όταν δε ο Θεός αποφασίσει να τους απαλλάξει από το μαρτύριο, τότε θα χαθούν και τα τελευταία δάκρυα που σου ανήκουν. Η φωτογραφία σου θα ξεθωριάσει και θα χαθείς, χωρίς κανέναν ποτέ να μάθει τι ψέλλισες πριν φύγεις, χωρίς κανένα καντήλι να κάψει το φιτιλάκι του για σένα. Μόνο τα βιβλία ιστορίας θα σε αναφέρουν ως «τον αγνοούμενο της Κύπρου», και κάποιοι μαθητές θα βρίζουν τους φονιάδες σου, γιατί με τις πράξεις τους, τους δυσκόλεψαν στις τελικές εξετάσεις...

Καληνύχτα φίλε μου...

Μάρω

Πηγές: .tinovoice.blogspot.gr – fdathanasiou.wordpress.com